

Božične sanje.

Na zemljo pada noč,
prihaja sen cvetoč
in Milanu in Slavici
objema trudni glavici.

Dva angela prišla
v oblakih k njima sta,
in pesem zadonela je,
in zvezda zagorela je.

Nje jasni, zlati svet
po sobi je razlit,
in svečica pri svečici
užiga se na smrečici.

Izpòd zelenih vej —
tu čudo božje glej! —
igračice prihajajo,
ob smrečici postajajo . . .

Ko sta zbudila se,
to sta čudila se:
Vse te reči imela sta,
za Božič jih prejela sta!

Leon Poljak.

V poslednjih trenutkih.

Spisal Rudolf Vrabl.

avno je zatonilo solnce, ko sta prileteli sinici — vsi zmrzli in od
gladu že skoraj onemogli — na lipo pred hišo.

Čivkali in skakali sta, da ju je bilo žalostno poslušati in
gledati.

Ves dan sta letali okrog ter si iskali hrane in gorkega zavetja.

A bilo je zaman. Sreča jima je bila nemila.

Ko izgubita skoraj že vse upe, skleneta, da se vrneti na svoj stari dom
— na lipo, kjer sta bili rojeni.

Tu hočeta prebiti poslednje trenutke. —

Tako sedita na šibki vejici in tožita druga drugi svojo bedo . . . V tem
se docela zmrači.

V hiši, poleg katere je stala lipa, so prižgali luč.

Sinici dobro vidita skozi okno na mizo, kjer stoji božično drevesce že
na pol okrašeno.

Krog drevesca stoje srečni otroci ter gledajo mater, ki privezujejo na
vejice še to, kar so prinesli oče ravnokar iz prodajalnice.

Po tem opraviilu prižgo oče sveče, mati pa razdele božična darila.

Kdo popiši to otroško radost, ki seva s cvetočih obrazov? Kdo more
čutiti tako veselje, kakor ga čuti oni, ki stoji brez skrbi in mladost pod bo-
žičnim drevescem?

Še govoriti ne morejo srečni otročiči; ustnice jim trepečejo od samega
veselja, in besede jim zastajajo na jeziku.

Ta hiti k materi in jeclja: »Ma-ma-mama, Bog Vam plačaj!«

Oni objema očeta in jim poljublja roko v zahvalo. Najmlajši pa, ki je dobil konjiča, kliče: »Hi, konjiček, hi!« Ves razvnet napenja voje kakor pravcati kočijaž.

Oče in mati pa opazujeta z ginjenim srcem zadovoljno mladino in si zbujata spomine na prešla otroška leta . . .

In naši sinici? —

Tesno se stiskata druga ob drugo, da bi se vsaj malo ogreli, in lačni pošiljata bolestne pozdrave z bednega doma skozi okno presrečni družini.

»O, ko bi ne bili ljudje tako trdosrčni«, vzdihne ena, »ne bi nas ptičice tako zapuščali in nam tako plačevali koristi, ki jim jo delamo.

Vse leto smo jim pobirale gosonice in črve, da smo jim ohranile sad, jim pele pesemce in poleg tega smo bile vedno v nevarnosti, da nam ne bi pobila zlobna roka v gnezdu čivkajočih mladičev.

In vse to smo žrtvovale ljudem v blagor. O, nehvaležni svet!

Ali nam ne bi lahko natresli ljudje semintja kaj živeža, da nas ne bi toliko pomrlo od gladu?

Saj bi nas potem tudi tako ne zeblo, če bi si potolažile lakoto.

Pa ljudje so dandanes že taki. Imeti hočejo le koristi, a odkod ta, zato se malo zmenijo. Zato nas tudi zapuščajo v najhujši sili.

Kaj, ko bi vsaj eno zimo bili ljudje ptičice, me pa ljudje? . . .

Potem bi čutili, kako bridko je naše življenje osobito ob tem času, ko poka drevje od prehude zime, me bi pa izkusile, kako dobro se godi ljudem. — Gotovo bi ne ravnale me tako, kakor ravnaajo ljudje z nami. —

Le poglejva nocoj te ljudi! Vsega imajo v obilici.

Ko bi medve imeli le toliko, da bi se vsaj malo nasitili, kako bi nama bilo prijetno! Zdi se mi, da bi mi bilo precej bolje, ko bi použila samo eno zrnce. A tudi tega ni! . . .

Nič naju več ne reši, tudi medve bova morali umreti . . . In to še nocoj . . . Kmalu, prekmalu nama odbije poslednja ura.« —

»Nič, sestra moja«, pravi druga sinica, »nikar še ne obupajva! Poskusiva še eno pomoč.

Poglej, ti ljudje, ki so tako dobre volje ob božičnem drevescu, imajo mogoče vendar kaj sočutja z ubogimi ptičicami.

Zletela bom na okno in potrkala nanj. Če me slišijo in tudi uslišijo, priletiš še ti, in rešeni bova. Zavrnili naju ne bodo. Morda vendar vedo, kaj je trpljenje, tako hudo trpljenje . . . Kako prijetno bo med njimi v topli sobi! Ko zopet zasije pomlad, bodo naju izpustili, in medve jim poplačava vse s svojim delom. Vedno jim bova hvaležni!«

Ubožica ne čaka sestrinega odgovora in zleti proti oknu. V tem pa zadene z glavo ob žleb in pade mrtva ravno pod okno.

Ko zapazi njena sestra nesrečo, prileti k nji in ko ugleda, da leži njena nekdanj tako vesela in danes še v poslednjih trenutkih toliko upa polna sestra mrtva, začivka prav mlo kakor bi ji hotela zapeti mrtvaško pesem, potem se nasloni ob njo in umre . . .

